

РЕШЕНИЕ

№ 18938

гр. София, 04.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7055** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Ф. И. С. /Ф. Е. S./, гражданка на Сирийска Арабска Република, [дата на раждане], чрез представител по пълномощие адв. В. П., против отказ за издаване на виза от 14.06.2024 г. по заявление за издаване на виза № IST24002734V/26.01.2024 г. във връзка с решение за събиране на семейство на ДАБ № 13643/22.09.2022 г. от А. Г. З., завеждащ „Консулска служба“ на Генералното консулство на Република България в Истанбул, Република Турция, на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ.

В жалбата се твърди, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен и необоснован, като постановен в нарушение на материалния закон и при несъответствие с неговата цел, както и е нищожен. Излагат се подробни доводи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧОС. Жалбоподателката счита, че в текста на ИАА няма ясни конкретни и подробни мотиви, от които да стане ясно защо е постановен отказът, поради което моли съдът да го отмени и да се дадат задължителни указания по приложението на закона. Претендира разноси на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. ал. 2 от ЗА.

В проведеното окрито заседание на 04.09.2024г. жалбоподателката, редовно призована, не се явява лично, представлява се от адв. Я. К., която поддържа жалбата и моли за отмяна на постановения отказ. Претендира разноси за предоставената

безплатна правна помощ на основание чл.38,ал.1,т.2 от ЗА. В даденият от съда срок не представя писмени бележки.

Ответникът – А. Г. З., завеждащ „Консулска служба“ на Република България в Истанбул, Република Турция, чрез дирекция „Консулски отношения“ в Министерство на външните работи, редовно призован, не се явява, не се представлява.

СГП редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 25.01.2024 г. кандидатката е подала заявление вх. № IST24002734V/26.01.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") до Консулството на Република България в Истанбул, Република Турция. Към заявлението са приложени: национален паспорт (л. 25); карта на чужденец с хуманитарен статут на името на Т. И. М. (л. 26); семейна извадка издадена от граждански регистър- в превод (л. 28); карта за временна закрила издадена от Република Турция (л. 34); медицинска застраховка на името на кандидатката (л. 35).

Постановен е оспореният Отказ за издаване на виза от 14.06.2024 г. (л. 19) по заявление за издаване на виза № IST24002734V/26.01.2024 г. във връзка с решение за събиране на семейство на ДАБ № 13643/22.09.2022 г. от А. Г. З., завеждащ „Консулска служба“ на Генералното консулство на Република България в Истанбул, Република Турция, мотивиран с основанията по чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ – за лицето е подаден сигнал в Шенгенската информационна система за отказ за влизане. От представеното в хода на съдебното производство писмо с рег. № М-12156 от 21.08.2024г. на зам.председател на Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) /л.64/ се установява, че съгласувателна процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от СДМ-ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата от жалбоподателката виза „Д“ ,тъй като за оспорващата има подаден сигнал в Шангенската информационна система от Република Гърция, като след извършена проверка е установено, че е наложена административна мярка по ЗЧРБ – взето е решение за връщане ,придружено от забрана за влизане ,валидна до 14.11.2028г. Няма изготвени документи, относими към воденото производство. С писмо рег. № 536400-67535 от 16.08.2024 г. от дирекция „Миграция“ към МВР уведомява съдът, че при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ при МС, дирекция „Миграция“ не изразява становище при издаване на виза вид „Д“ (л. 59).

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима. Съдът възприема доводите на жалбоподателката за засягане на правото ѝ по чл. 8, пар. 1 от ЕКПЧ.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма,

спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. (л. 38) на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция "Консулски отношения" на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със Заповед № 16/18.04.2024, г. (л. 40) на генералния консул на Република България в Истанбул, Република Турция, А. З. – първи секретар, КДЛ, е определен като компетентно длъжностно лице в т. 13, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формуляри по образец и обосновка на отказ за издаване на виза. Предвид издаването на отказа от А. З. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ – отказва се издаване на виза на чужденец, за който е подаден сигнал в Шенгенската информационна система за отказ за влизане и пребиваване. Като фактическо основание е възпроизведена законовата разпоредба.

По делото е безспорно, че с Решение № 13642 от 12.09.2022 г., издадено от зам.-председателя на ДАБ при МС е разрешено на Т. И. М. да се събере на територията на Република България със своята съпруга Ф. И. С.. (л. 22) При издаване на решението, АО е приел за безспорно, че Ф. И. С. е съпруга на Т. И. М., т. е. член на семейството му по смисъла на пар. 1, т. 3, б „а“ от ДР на Закона за убежището и бежанците, като за съпругата на Т. М. са налице всички положителни предпоставки за събиране на семейството и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 34, ал. 3 ЗУБ.

Проведена е съгласувателна процедура с ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "Консулски отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

Разпоредбата на чл. 24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 година за създаването, функционирането и използването на Шенгенската информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки, за изменение на Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) № 1987/2006 (Регламент 2018/1861) урежда условията за въвеждане на сигнали за отказ за влизане и пребиваване.

По силата на чл. 26, пар. 2 от Регламент 2018/1861 когато бъде установено потвърдено съвпадение по сигнал, въведен в съответствие с член 24 по отношение на гражданин на трета държава, който се ползва с право на свободно движение в рамките на Съюза,

изпълняващата държава членка (България) се консултира незабавно с въвеждащата държава членка (Д.) посредством обмена на допълнителна информация, за да бъде взето без забавяне решение за действията, които трябва да бъдат предприети.

Правилата за предварителни консултации преди издаване или удължаване на срока на разрешение за пребиваване или виза за дългосрочно пребиваване са уредени в чл. 27 от Регламент 2018/1861 и изискват издаващата държава членка да се консултира с въвеждащата държава членка, преди да издаде или да удължи срока на разрешение за пребиваване или виза за дългосрочно пребиваване (б. "а").

Съгласно чл. 27, пар. 1, б. "г" от Регламент 2018/1861 когато взема съответното решение, издаващата държава членка (България) взема предвид основанията за решението на въвеждащата държава членка и отчита, в съответствие с националното право, евентуалните заплахи за обществения ред или обществената сигурност, които може да представлява присъствието на гражданина на трета държава на територията на държавите членки.

В идентичен смисъл е разпоредбата на чл. 40, ал. 2 от ЗЧРБ, според която в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 19 може да бъде отнето правото на пребиваване след провеждане на консултации с държавата членка, подала сигнала за отказ за влизане.

Към момента на издаване на обжалвания административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. С Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19, запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита".

В светлината на цитираното тълкуване, дадено от СЕС, настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа реквизитите на ВК (Визовия кодекс), посочени по-горе съобразен и с практиката на СЕС по дело по съединени дела С-225/19 и С-226/19.

По отношение изложените в отказа мотиви, настоящият съдебен състав взе предвид следното:

Административният орган е отказал издаването на виза на жалбоподателката на посоченото правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, след което словесно е възпроизведен писмено пълният текст на посочената разпоредба от закона.

Видно от представено в хода на съдебното производство писмо от ДАНС рег № М-12516 от 21.08.2024 г., в което се посочва, че „съгласувателна процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от СДМ-ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за

издаване на горепосочената виза, тъй като за лицето има подаден сигнал в Шенгенската информационна система от Република Гърция. След извършена проверка е установено, че е наложена административна мярка по ЗЧРБ – взето решение за връщане, придружено от забрана за влизане, валидна до 14.11.2028 г. Няма изготвени документи, относими към воденето производство.“ Същевременно от ответника в постановения отказ, е посочено като основание, че на осн. чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, е прието, че подаден сигнал в Шенгенската информационна система за отказ за влизане.

Настоящият съдебен състав намира, че приетите по делото доказателства ясно сочат на целта и условията на заявеното пребиваване на жалбоподателката, а именно във връзка с Решение № 13642 от 12.09.2022 г. издадено от зам.-председателя на ДАБ при МС, с което е разрешено на Т. И. М. да се събере на територията на Република България със своята съпруга Ф. И. С. за събиране на семейството. Безспорно е установено, че заявителката Ф. И. С., е съпруга на Т. И. М., който има предоставен хуманитарен статут в Република България, и на което лице, безспорно от доказателствата по делото се установява, че е разрешено да се събере със семейството си на територията на Република България, което съответства на посоченото от Ф. И. С. в заявлението за издаване на виза, вид "Д". Изложеното води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма.

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4, от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от горепосочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде виза, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

На следващо място е видно, че е установено от представената информация от ДАНС посоченото основание, на което се е позовал административният орган – за лицето е подаден сигнал в Шенгенската информационна система за отказ за влизане. В писмото е посочен срок до 14.11.2028 г.

Въпреки изискването на допълнителни данни и информация, въз основа на които компетентните органи са приели наличието на основание за отказ – това по т. 19 на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, такива не бяха представени в съдебното производство, включително и от процесуален представител на ответника.

Съдът не разполага с компетентност да осъществи контрол за законосъобразност на предложението и решението за вписване и/или отписване на лица в Шенгенската информационна система, но проверката за законосъобразност на оспорения Отказ за издаване на виза, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК включва всички основания, посочени в чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящия състав следва да отбележи, че в разпоредбата на чл. 30а, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим е въведено изискване за "мотивирано становище от Държавна агенция "Национална агенция", което предпоставя в съдържанието му да са посочени и фактически данни, а не единствено нормативни основания. В този смисъл, основателни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че само при яснота относно фактическите обстоятелства, послужили като основание за подадения сигнал в Шенгенската информационна система, съдът може да преценява законосъобразността на приложеното правно основание, с което е обоснован оспореният Отказ за издаване

на виза "D". Неизлагането на мотиви при избора на едно или повече възможни правни основания, с които е обоснован административният акт е съществено нарушение на административно производствените правила и ограничава ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Липсата на конкретно посочени факти и/или информация, с които е мотивирано включването му в Шенгенската информационна система представлява нарушение на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и е самостоятелно основание за отмяна на оспорения административен акт, съгласно чл. 146, т. 3 от АПК.

Водим от изложеното настоящия състав счита, че отсъствието на конкретика лишава съда от възможност да извърши проверка за съответствие на административния акт с целта на закона, като критерий за неговата законосъобразност, включително и относно посоченото в жалбата нарушение на правото на зачитане на личния и семейния живот по чл. 8 от КЗПЧОС.

По изложените съображения, издаденият отказ се явява незаконосъобразен. Дължима е отмяна на акта на основание чл. 172, ал. 2 АПК и връщане на преписката на административния орган съгласно чл. 173, ал. 2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение – конкретно, установяване на основанията за подадения сигнал по чл. 24 от Регламент 2018/1861, провеждане на консултации съгласно чл. 27 от Регламент 2018/1861 и постановяване на решение по заявление вх. № IST24002734V/26.01.2024 г. при отчитане на евентуалните заплахи за обществения ред или обществената сигурност, които може да представлява присъствието на гражданката на трета държава на територията на държавите членки, както и преценка за намесата в правото на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8, параграф 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи по отношение на гражданката на трета държава, която се ползва с право на свободно движение съгласно Директива 2004/38/ЕО.

При този изход на делото предвид направеното искане и по арг. на чл. 143, ал. 1 АПК на адв. В. П., предоставил на жалбоподателката безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, съдът определя адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2, изр. второ във вр. с ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата и чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 /2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 1000 лева.

Ответникът не претендира присъждане на разноски, поради което по аргумент от противното на чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ф. И. С. /F. E. S./, гражданка на Сирийска Арабска Република, [дата на раждане], чрез представител по пълномощие адв. В. П., Отказ от 14.06.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), по заявление № IST24002734V/26.01.2024 г. във връзка с решение за събиране на семейство на ДАБ при МС № 13643/22.09.2022 г., издаден от А. Г. З., завеждащ „Консулска служба“ на Генералното консулство на Република България в Истанбул, Република Турция.
ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по заявление №

IST24002734V/26.01.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване - виза вид "D", подадено от Ф. И. С., гражданка на Сирийска Арабска Република, [дата на раждане] , като съобрази задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона, съобразно мотивите на настоящото решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адвокат В. П., Фондация за достъп до права - ФАР, съдебен адрес [населено място], [улица]-партер, адвокатско възнаграждение в размер на 1000 (хиляда) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.